

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A Kéchemnyi-hajó amerikai ajándékainak kiosztása*

Forrás:

Világ

Bp
(Hely)

1920. XII. 23

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

361.85

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

A Széchenyi-hajó amerikai ajándékainak kiosztása

18.000 magyar kapott csomagot a rokonaitól

(A Világ tudósítójától.) A Vámpalota, Ső-utcai bejárójánál hárman várakoznak Egy szegényes asszony, kopottas, nyári öltözethen, aki fázósan huzza össze magán vállkendőjét. A fején is kendő van ennek az asszonynak, a kendő alól két szomorú szem bámeszkodik elő. Olyan ez a két szem, mintha a mindennapi gondot és a szomorú szegénységet jelentené. A másik várakozó fekete ruhában jelent meg, de ez a fekete ruha nem az ünnepélyességet, hanem a gyászt jelképezi. A harmadik, aki ott áll, hivatalnokformájú, egyszerű ember, a két kezét ott tartja a télikabátja zsebében és egy helyben topog a lucskos kövezeten, biztosan fázik a lába. Mikor odaállok melléjük, éppen ez a hivatalnok formájú beszél:

— Hátha cipő van benne... Azt szeretném legjobban... ez az egyetlen cipőm és ez is lyukas...

Es mutatja is. Az egyik kezével odatámaszkodik a Várház falához, a másikkal meg felemeli a jobb lábát, a térdé magasságáig emeli, kifordítja és úgy tartja oda mifelénk. Hát tényleg jókora lyuk széleskedik a cipőtalpon, akkora, hogy majdnem csak lyuk az egész cipő.

— Kitől tetszik kapni a csomagot?... — kérdezte a gyászruhás hölgy ettől az embertől.

— A fiam küldi, meg a lányom. Együtt mentek ki még a háború előtt Amerikába. Egy nagy koffer-gyárban dolgoznak mind a kettő. Engem is hívnak kifelé, de nem tudok elmenni. Nem hagyom itt a beteg feleségemet...

— Nekem két bátyám van odaát — teszi hozzá a gyászruhás. — Mind a kettő bányában dolgozik...

— Az én uram is bányában van — szólal meg a harmadik, aki a legszegényesebben néz ki a három között. — Mán tíz esztendeje van kint, a háború után kétszer pénzt is küldött haza. Egyszer négyezer koronát, egyszer meg 10 dollárt küldött...

Ilyen és hasonló egészen bensőséges és családi ügyekről beszélgetnek. Talán érzik, hogy a közös sors hozta össze őket erre a helyre, ahol ezvet éreznek a

lelkek és egyet gondolnak a gondolatok, amelyek ott élnek legbelül a szíveikben és most azért reszketnek, hogy mielőbb megkapják a karácsonyi ajándékokat. A karácsonyi ajándék Amerikából jött és az ottani magyarok küldték idevaló hozzátartozóiknak. Gróf Széchenyi Lászlóné rendezte az akciót Amerikában és a Gyermekvédő Liga vállalta magára az ajándékok szétosztását. Tizennyolcezer magyar család kapott csomagot a Széchenyi grófnő hajójával Amerikából. Tizennyolcezer magyar családnak lesz boldog és szép karácsonyi ünnepe, mert Széchenyi grófnő lehetővé tette, hogy a messzi tengereken túlról is hazajusson a rokonok szeretete és besugározza és felmelegítse tizennyolcezer szenvedő karácsonyi ünnepét.

Közben szétrnyílik a nehéz vasajtó és beengedik a várakozókat. Mindegyik előveszi a céduláját, azaz az értesítőjét, ami egy kék borítékba van bétéve és arról szól, hogy tisztelt cím, amerikai hozzátartozói önnek csomagot küldöttek, szíveskedjék érte a Várház-épület Ső-utcai bejárójánál ekkor és ekkor megjelenni. Az ekkor és ekkor pontos dátumra, órára, sőt percre van kiírva. A rendezés olyan egyszerű, hogy senkinek sem kell tolakodni, mert a kijelölt időben mindenki megkapja a maga ajándékát. Sőt a cédulára az is oda van írva, hogy szíveskedjék kosarat hozni magával, vagy szíveskedjék zseket magával vinni. Akad olyan is, akit arra kérnek, hogy kéziszekeket hozzon magával. Persze mindez az ajándék, azaz a csomag nagyságától függ. Vannak egészen kicsi, félkilós küldemények is, de némelyiknek egy félmáza is van a súly. Nagyon sokan két, vagy három ládat kaptak, ezeknek sok és jómódu rokona lehet Amerikában...

Mindezt egy szorgalmas fiatalembertől tudtam meg, aki prémgalléros télikabátban ott dolgozik és ott serténykedik a csomagok kiosztásánál. A nevét semmiképp se akarta ez a fiatalember elárulni. A kabátja csupa por és csupa piszok, mert maga emelgeti a ládákat, meg a dobozokat, pedig két ember is volna, aki

azért van ott, hogy segítsen neki.

Az amerikai karácsonyi ajándékok ott állnak és ott tornyosodnak egymás hegyén-bátán a teremben. A nagyon szegény, vállkendős asszony alig bírja elcipelni, amit kapott. Konzervek, fehőrnemű, cukor, kávé, tea, megint konzervek, egy hosszú, barnaszínű kabát és más holmik kerülnek elő az ajándékok közül... A vállkendős asszony boldogan kapkod közöttük, azt se tudja, hová legyen örömeiben. Ugy öleli magához és úgy tapogatja külön-külön sorba a sok drágalátos holmit... Szólni se tud az örömtől és a boldogságtól és egyszerre csak elkezd sírni:

— Szegény jó uram... az Isten is megáldja...

A gyászruhás hölgynek tejkonzervet és huskonzervet küldött a két bátyja. Meg egy óriási karakter-baba van a csomagban és egy pipa. Rövidszáru, amerikai pipa, meg a hozzávaló dohány. A baba pepitaruhás amerikai férfit ábrázol, cilinderral a fején. Hosszau előrenyúló lakkpapírból készült cipőt visel az amerikai baba és monoklit.

— Jaj, de örül majd neki a kislányom... — szólal meg az asszony.

— Hát a pipának ki örül?... — kérdezem tőle. Csendesen, nagyon szomorú hangon mondja:

— A pipának már senki se örül... Azt a férjemnek küldték, de a férjem meghalt. Most temettük el a mult héten...

Tovább nem tudta folytatni, ő is sírásra fakadt.

Azt hittem, az amerikai ajándékok kiosztásánál vidám és jókedvű embereket látok. Csupa mosolygós arcot vártam és csupa nevető, áradzó embereket vártam, de helyettük könnyel telt szemek névedesdedek előtttem. Az öröm, vagy a bánat könnyei?... Ki tudná megmondani? A gyermekek ocusdik fel ilyenkor az emberben, vagy az emlékek késztetik sírásra a lelkeket? Mindegy. A fő az, hogy az ajándék megvan és az ajándék jófajta érzése a könnyeket is letörli hamar.

Most a hivatalnok formájú kerül sorra. Kiderült róla, hogy tanár. Fővárosi tanár. Azaz csak volt tanár, mert egy év óta nyugdíjban van. Cipőt nem kapott, de egész halom más kellemes és szép holmit, meg

egy fényképet. A fényképen egy hölgy ül széles, kényelmes karosszékben és a karosszék támlájára egy férfi támaszkodik. Pálmák között, virágok között vannak lefényképezve a gyerekek és a tanár ur boldogan mutogatja őket.

— Az én két gyerekem... — mondja — Ilonka, meg János... a leány egész az anyja...

Az arckép sorra vándorol, a tanár ur meg összekapcsolja a sok ajándékot. Tele van mind a két keze, alig tud moccanni és a fényképet én raktározom el a télikabátja zsebében.

Azalatt az ajtó előtt megint összegyülekezett vagy négy ember. Nem mind a négy várt amerikai ajándékot, csak egy a négy közül.

Ez az egy azt mondta, mikor belépett az ajtó: — Azt irták a cédulámra, hogy kéziszekeket hozzak magammal a csomagokért. Honnan vegyek én kéziszekeket?... Itt van velem a három szomszéd, négyen majd csak elbirjuk a rengeteg ajándékot...